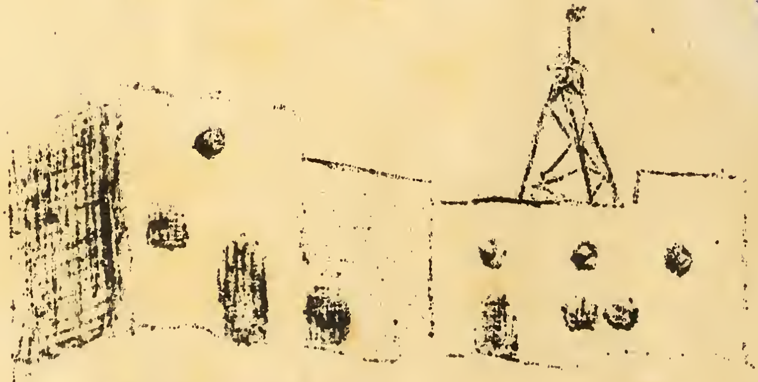
הגדה
של פסח

הנני מוכן ומזומן

לקיים את מצוות סיפור יציאת מצרים, מסכת קבוץ גלויות ישראל ושיבתו למולדתו המחודשת.

כל דכפין

ייתי ויכול. כל דצריך ייתי ויפסח.
השתא עבדי . לשנה הבאה ב נ י ח ו ר י ן.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות

בכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה.
הלילה הזה כלו מצה;

בכל הלילות אנו שרים שירה חדשה.
הלילה הזה שירת קדומים;

בכל הלילות נשיא על צרות ושמחות
הקבוץ. הלילה הזה - את צרות
ושמחות עם ישראל נשיחה;

בכל לילות מסיבה יש מציבין ויש
מסובין. הלילה הזה כלנו מסבין.

עבדים היינו

בכל תפוצות הגולה.

ויוציאנו משם רעיון שיבת ציון ביד חזקה ובזרוע נטויה. בליל חגנו, חג החירות, לא ישקוט ולא יפוג הכאב, כי לא תמה מצרים; כי היה בית ישראל למשיסה, כי ברשע יכון. עולם. בליל חגנו תדוך בנו האמונה כי עוד נגביר חילים עם אחינו בארץ ועם אחינו הכמהים לעליה, כי עוד יקום ביתנו איתן, חסון ורב.

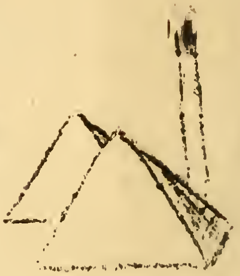

כן נשיר את השירה הזאת בעומדים על שפת ים סוף:

בני ישראל פה כלנו שקי מצות על שכמנו
ממצרים יוצאים אנו וחגורה על מתניים
הקלהניגו הידיגו ככה נצא ממצרים

בכל דור ודור

חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא
יצא ממצרים.

אור לארבעה-עשר לחודש ניסן הת"ש, . . . ,
היא השנה החמישית לעליתנו אל המקום הזה,
שנה לאיחודנו עם "משמר הדרום", אנו מסובים
כולנו בצל קורת ביתנו המשותף ולבנו יפעם
גיל ועצב רננה ויגון כי, על אף הכל באנו
עד הלום.

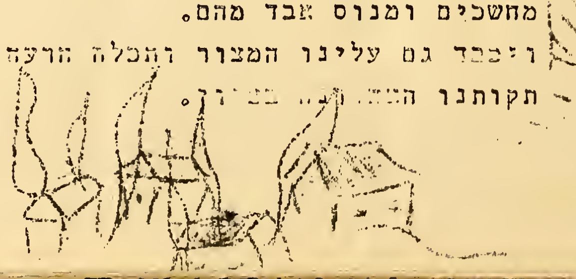
והיא שעמדה

לאבותינו ולנו
שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו. אלא
שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו.

ותהי לנו גם השנה שנת יגונים, כאשר לא ידע
עמנו זה מאות בשנים ותכבד עלינו יד הגורל
ותעל מן הגולה שוועת עמנו המודדף בגויים
והוא מתבוסס ביאוש וכליה ובמשטמת הגויים
ובכי אחים ואחיות מתדפקים על שערי הפדות
והעליה ואין. וישמו נאות ישראל באשכנז,
באוסטריה, בצ'כיה ויהיו מרמס לטורפי אדם
ושוכחי צלם אנוש ויזורו מגולה אל גולה
ואין מאסף ויליל זעקתם להצלה הלא הוא נחנק
במחנות הסגר ומחנות פליטים, בקרונות משא
אטומים ובספינות בלב ימים ואין מציל.
ויהדות פולניה נשחקה בהיאבקות איתנים,
נתונה להשמדה פיזית ושמד רוחני וצעירינו
מוכי חרב ורדופי משטמה, לשוא יצורו עלי
גבולות מוגפים. ויהיו חייהם זוועה, דמם
הפקר, ימיהם ולילותיהם פחדים ועתידם
מחשכים ומנוס אבד מהם.
ויכבד גם עלינו המצור והכלה הרעה גם אל
תקותנו הנ[illegible] בא[illegible].

[illegible]

[illegible]

לשפך חמתך

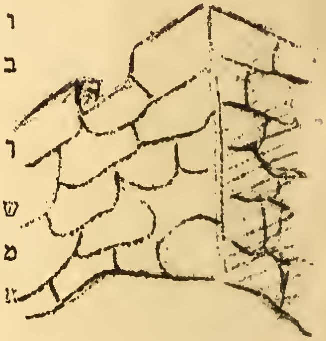
נעצור כח בכל תחנות דרכנו
היגעה לקראת קידמה ואור,
לעמוד במבחן ולהיות מחאה
חיה נגד כל מזימות הרשע
של אנשי המערות המודרניים.

אנחנו קטננו! אנחנו לא נעל
עליכם בקרדומות לבקע ההרות
(כמעשיכם אתמה), לא נשרוף עליכם
את גגות בתיכם, ובמטות של ברזל
לא נרץ גלגלות תינוקות,
עד אם לא שרשתם בידכם החזקה,
עד אם לא טאטאתם בכפכם הטמאה
את צלם אלהים המרחף עלינו,
את רשמי אצילות הרוח מקדם
ויקר-רוח דורות נדיבים
אספנו, מסרנו ללבבות בני-אדם,
פירורים פירורים, ניצוצות וזיקים.

מגפי הזדים ומזימות הרשע
לא ישברו את רוחנו.

דמנו יחדורו ובאו בכם
והרעילו יסודות כל ישכם,
וספגום עיניכם הקרות כתנים
ולבבכם הקשה מגוש של רחים.
רמ"ח אבריכם ושס"ה כל גידיכם;
ופשו בציבי רקמת שריריכם,
וענו כהד, וכהד מפי הד
וכבת-קול של בת-קול – תאיכם...
ואתם לא תדעו!

זאת תהי נקמתנו!
ותהי נקמתנו –
ודור ינחילנה לדור! – – –

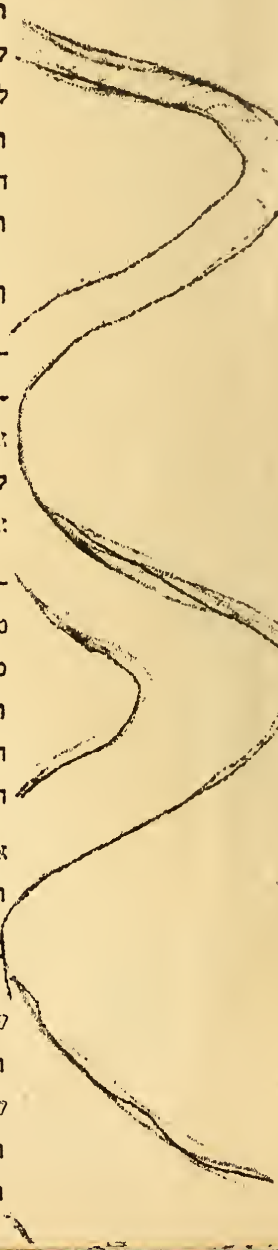

ויהי כאשר כלתה הרעה גם על תקותנו האחרונה
בציון -

ויוציאו את דבת הארץ

שקר תקוות ישראל! רק מתיאשים עיפים ונבוכים בדוה,
מאין כח החזיק במשוטים וחתור בסערת הלילה
אל חופי הבוקר המחכים לספינת האדם הטרופה.

נרקום עם כל רוקמי העתיד מערכה אחרונה וגואלת!
עינים לך חולמות ולב-אמונים למכאובי האדם הגדולים
ולמה עיניך חלומך תשאנה, ולבבך - אמוניו
לזרעם בצחיח מולדת על שרשי מצודה הרוסה ?
לא תקום ציון, לא תעמוד בסערת הקרבות הגדולים
ותקומה לא תהי למחנה המתיאשים הדל בתוכה!
המסך האדום כי יורם על במת התמורות הגדולה
וכרעה גם היא למראה מערכה אחרונה.

וילרנו

- ולמה נטשנו כל ונעל אל החומה ?
- אני, לו גם ידעתי למה -
אחת היא לי, עיפתי!
לא אוכל עוד עמוד על החומה
אל מול פני הקרב, עיפתי!

- הביתה, רוכלים, בשרנו ודמנו, יבאו ציונה
מחנות, מחנות יפשטו לרגלי החומה,
כתמול וכשלשום יבואו היות רק המאספים למחנה
ואחת היא, הה, להם למי המחנה ואנה יעלה.
הראשם הוא אשר יכל לכתר הגאולה ?
האם לא שגית, חוזה ציון, בחזון ?

אל תשאל ואף תחקור, את נפשך אתה גאל
ולרעך אמור: יגאל איש איש נפשו הוא בקרב.

בשימה ראש ונשובה מצרימה

שוב הטו ספינות מהלכן אל כל חופים
ורבי חובלים בכל הימים ישקיפו ויתורו,
שוב מפרשי-גולה פרשו לקראת ארבע רוחות
ושטני-נדודים יהתלו באחינו יורדי ימים
ויהגום ממסילה יחידה העולה ציונה...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ויהי העולם גרדום-דמים לכל חזון חרות וטוהר.
וישתוללו כוחות הרשע והזדון ויהי העולם
כמתעתע. ויתכחש עם לעם ויפרו בריח, ותרחק
תבל מאחוות אדם ומאחוות עמים ותצמת חרות
עמים לאלמות ומעל ויעל ריח הדם הטורף ואין
יודע מה יפול.
וידע גם האדם העובד באשר הוא שם יגונות,
פחד הכליה, זדון משטר עבדים ועושק וקרב נואשים.

הה, אי יהושע-דור אשר יקרא לגלגל-עולם: דם!
וליד גורל - המתיני!
עד תיכון ציון, עד בוא הנצחון ?
הפקידי, ציון, שומרים על החומה וצופים בארבע הפנות,
דעי כל ענן עולה אי שם באפק,
ראי כל תמרת-אבק מתאבכה במרחק-דרכים,
למדי כל אות וכל ניד-מרחקים הקשיבי,
ובמפקד הביאי כל נאמניך להיות ערים
ל ק ר א ת ב א ו ת ! - - -

זכור לנצח שנות עמל ופרך
תור קדחת ומחסור,
לא נטינו מן הדרך,
על הנפנו נס חיי הדרור.
אל נא יפול לבבנו,
לכו במשעול חתחתים,
כל עוד עצמה בקרבנו
כוח ועוז בשרירים.
שמור לנצח שארית גחלת
שנותרה עוד מני אז,
בל ידעך בה שביב תוחלת
בעתיד מפעל זה הנועז.
אל נא יפול...

במתי מעט

והיינו דור מחדשי גאולה. ונבא במתי מעט עדי שעריה ותקבלנו הארץ כקבל אם עזובה ושוממה את בניה החוזרים אליה. ותושט לנו את שדה הצמוק והחרב. סלעי הציה וביצות השממה קבלו את פני מחדשי הגאולה. ויאמרו הבנים השבים: – ציה הביאי יבולך ושדות ביצה גלו לשד האדמה לעם בוני מולדת נטשה. ויהיו דבריהם למעשים וחזו-נותיהם למציאות. וכל רוחות המדבר אשר שכנו בארץ הזאת מאז עזיבתה הותרדו ממנוחתם. שירת הבונים,רוויה דם וזיעה,עברה על פני הארץ לארכה ולרחבה. ומלחמה עזה נטשה בין בוני מולדת עזובה לבין כוחות השממה אשר קצם הגיע. ויד הבונים היתה על העליונה.

כי אין כח אשר יעמוד מול הרצון היוקד,של עם למוד הסבל,להבנות ולהגאל.ויסך סלע מצחו ויביאנו בצלי יערות;והביצות חרבו ושדות דגן וחיטה בקעו ועלו. תלי חולות הפכו לערים, וגבעות טרשים הצמיחו עצי פרי. ותסיר הארץ מעליה את לבוש השכול,לבוש הישימון אשר לבשה אלפי בשנים,ותגל לבניה האמיתיים את כל עשרה, טובה וליחה. ותכרת הברית מחדש,ברית חתומה בדם ולשד החיים,בין הבנים השבים לבין אמם האדמה.

והברית הזאת שוב לא תופר. עדה הארץ הזאת אשר שבה לתחיה,עדים השדות אשר נותנים את יבולם בשפע למעבדם באהבה,עד כל שעל אדמה אשר גאלנוהו משממון ונפרהו – כי הברית הזאת לא תופר אף אם יזימו כך חולשי על עמים,כי אכן הזכור נזכור לנצח שנות עמל ופרך ושמור נשמור לנצח על שביב התוחלת.

ויהודה לעולם תשב
וירושלים לדור ודור

פירעו אותנו

והיו עיניך רואות דרך לתקומה ולגאולה,
ותשתפך שירת העובד העברי במולדתו,בהיקף
גדול ובמהות יסודית בלתי מעורערת.ויתפעם
לבך מאהבה מתוקה,בעלות רחש לא נודע מן הגלו-
מות,וברכת את חייך.

ויהי בבעור האדמה תחת כפות רגליהם של עושי
דבר האימפריה בעולם ובארץ,וקול החצוצרה
עולה ובוקעת עד לב השמים,ויצאו להכריז על
תקומת עמים ושויון גזעים.
ויהי ככלות השמן למאור - ויעל פיח.ויתעדבבו
התחומים ותהי שעת תהו ובהו ויבנו תרמית
ויאלצונו להשתחוות למולך ולקפוץ אלי תהום.

וינשאו קולות,בצדי הדרכים. מה הדרך הזו
לכם ? גבולותיכם,גבולות ארצנו. תזבחו לראש
עגלים ותקדשו את חזותו וסוף שכרכם לבוא.

ונקרא אליו בעת לא רוחמה זאת ונזבח בנינו
למולך - ברצוננו מעט צפונות-עתיד לעם רש,
ולא ידענו את חורשי המזימות,רוקחי הכזבים
ועושי הנבלות כי אחת בפיהם ושניה בלב.
ויצרו עיסת בשרים אכזרית ואובדת דרך,בת
רבבות ידים ורגלים - ואף לב אחד.

וכאז וכתמיד: "השמש זורחת,השיטה פורחת
והשוחט שוחט". ותהי כל מילה לסדום ועמורה.
ויניפו יד רשע ויסגרו שערי ארצנו בפני
אחים,מתדפקים עליה וישחטו על עם צמא קרקע
למען עקור והשמיט אותה מתחת לרגלינו
ויקללו את הקרקע - אדמת שממה וביצה,מרבץ
תנים שצפה זה דורות אך לנו,ומשוועת לגאולה,
ויתנקשו גם על חלום תחייתנו.

[illegible]

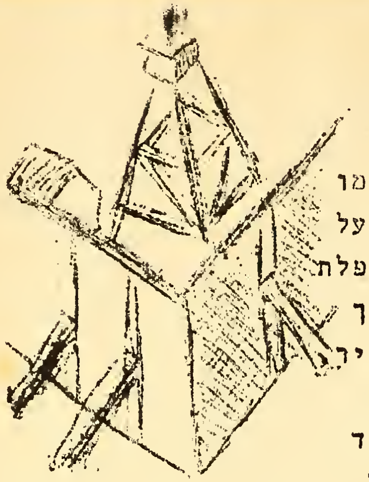
המעפילים יעפילו. ויוסיפו ויעלו מבני עמנו
בעצם ימי המצור; ויחרפו
נפש רבים מבני עמנו בגולה ויצאו בספינות
גולים לחתור אל חופי הארץ הנצורה ועודם חות-
רים ובאים לעינינו גם שלוחות באפלה אלי
אניות רבות נושאות גולים מעמק הבכא אלי מכורה.

בראשינו ננפץ את בריחי הברזל.
הסכנה לנעילת שערי ארצנו תעיר בנו את הכוחות
הספונים, תדליק את להט הקנאות הקדושה, תדלה
ממעמקי הנפש את ההתמכרות הגמורה,
תחוה את המפעל הגדול.

בדם לבנו,
באור אמונתנו,
ובתקותנו האחרונה,
נפרוץ כל חומה.
נ פ ר ו ץ ו נ ע ל ה.

בחשאי ספינה גוששת.
ליל שחור. הים זעף.
הוי, שמעי, אדמת מורשת,
שב אליך בן עיף!
בחשאי ספינה גוששת.
בתקוה שם לב הולם!
הוי, שמעי, אדמת מורשת,
שב אליך בן חולם!
בחשאי עולים אחי
על אדמת מורשת,
ובאזנם היא סוד לוחשת:
כה לחי! כה לחי!

לבנות ולנטוע. ונוסף גם אנו בנות ונטוע וזרוע והזעק להגנה. ויקומו לנו השנה עוד ישובי חומה בהר ובעמק. הפועל העברי כורת את בריתו עם האדמה ומקדשה באפלת הליל. אנו הצמודים אלי קרקע המולדת, נאריך את תלמי המחרשה העברית מדפנה ומאן-א-דוויר השולחים יונקותיהם למקורות הירדן במורד החרמון ועד לסדום בתוצאותיו של הירדן ועד לנגבה. המחרשה היא תרחיב את גבולות הארץ.

הבנו הסוללה האחרונה של העם בגלים הנסערים של הזמן הרוצה להשמידנו ולהטביענו. אל סו-ללה זו תתנפץ ההתנקשות בזכויותינו. יתנפץ חוק החנק, יתנפץ החוק השודד לנו את המולדת. לא בחסד ניתנה לנו הארץ ולא בזדון-רמיה תשכל מאתנו.

הננו כאן כי חלמנו את חלום היהודי החפשי השב לתחיה. כי חלמנו את חלום הניר הפתוח, את חלום שדות הדגן, העץ השתול והפורח. כי חלמנו את חלום הפועל העברי, הגאה, המושרש באדמת המולדת כשליח העם.

ציון הלא תשאלי לשלום נאמניך. לבנו עם חברי תנועתנו בפולניה החרבה, על גילויי הנאמנות והקנאות, על גילויי אחוה ומסירות בימי השואה, חרוף נפש של עשרות ומאות בגבולות, קרבנות עליה בסופות שלגים.

נלווה רחשי לב ופרפורי נפש, מאמצים בלתי אנושיים ללכד פזורים נדחים, מעונים, להעלות ניצוץ אור ושביב תקוה.

כל אלה שומרי הגחלת הלוחשת שידעו גם בשעת בריחה ואימה גדולה להשאר נאמנים לעצמם, לתנועתם ולעמם – אשר רוחם לא נשברה – אתם אנו באמונה כי עוד נכונו לנו ימים של העפלה חלוצית והקמת התנועה מהריסותיה.

אנו הנושאים את חזון ה ח ר ו ת בקרבנו, העורגים לשחרור האנושות מכבלי העבדות, נוסיף לשמור על גחלת האמונה שלא תכבה במחשכי העולם המתבוסס בדמים, עדי תשתלהב לשלהבת חופש ודרור.

חג האביב

רוח חדשה עברה על פני הארץ. ויישר גוו האלון ויוריקו השדות. השתפכו הפרחים ברינת הניחות ושירת הזמיר פרצה במרומים. ותחי רוח חיים בכל. המה הירדן ויישק את גדותיו וילפת את רגלי הגלעד. ותעלינה זריחות ורודות האביב ותתנוצצנה בברק אגלי הטל.

ותנחם הארץ בלבושה הירוק את כל הפולח בחלם, המושך בזרע והקוצר בחרמש: הזורעים בדמעה - ברינה יקצורו.

מה יפית הארץ בהתלקח עריסת השקיעה בנדנדה הורודה ?! מה נעמת הרוח עת תלטפי את המצח המיוזע, עת תחבקי את החזה הפתוח לרווחה לקלוט המיתך, עת תנעימי את מנוחת היוקבים מעמלם ?! אזנינו תשמענה את רחשך האדמה. לבנו יאזין ללחש השבלים המתפללים לטל.

ברוכה הארץ הנותנת לבניה אביבים כאלה. הוריקו שדות! העלו שבלים שבע מונים! אנו נאסוף את יבולך האדמה כי בך טמנו את המטעה והגרעין.

נחוגך - האביב, כי לך צפינו. הורידה לנו את הטל! הבשילה לנו הגרעין! הביאה שילומיך לדמעת הזורע.

קומי לך רעיתי

הרי קומי לך יפתי, הרי קומי לך, הרי קומי לך
ולכי לך כי הנה הסתו עבר הגשם חלף הלך לו
הניצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור
נשמע בארצנו התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר
נתנו ריח.

